

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Tamási Artúr ügyvéd által képviselt felperesnek, a dr. B. Horváth Ágnes Ügyvédi Iroda; dr. B. Horváth Ágnes ügyvéd által képviselt alperes ellen, kölcsön visszafizetése iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2012. április 3. napján meghozott, 32.G.40.027/2012/9. számú ítélete ellen, az alperes részéről 10. és Pf.3. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 300.000 (háromszázezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében az alperessel 2008. február 20. napján létrejött szerződés alapján, az alperes rendelkezésére bocsátott kölcsön késedelmi kamataival és költségeivel együtt történő visszafizetésére kérte kötelezni az alperest.

Miután az első tárgyaláson az alperes szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, az elsőfokú bíróság bírósági meghagyást bocsátott ki, amellyel szemben az alperes ellentmondással élt. Ellentmondásában elsődlegesen a per megszüntetését kérte választott bírósági kikötés, illetve amiatt, hogy a keresetlevél nem tartalmazza a Pp. 121/A. §-ában előírt peren kívüli egyezség megkísérlésére vonatkozó adatokat.

Előadta, hogy a keresetlevelet nem kapta meg, annak olasz fordítása nem áll rendelkezésre. Egyebekben a kereset elutasítását kérte érdemben is. Megítélése szerint nem kölcsönszerződés, hanem együttműködési megállapodás és ennek részét képező kölcsönügylet jött létre a felek között, és a visszafizetésre vonatkozó szerződési kitétel sem kizárólagos, hanem alternatív lehetőségeket ad. Az

ellentmondással egyidejűleg előterjesztett igazolási kérelemnek helyt adva az elsőfokú bíróság az ellentmondás folytán tárgyalási határnapot tűzött ki, mely tárgyaláson a peres felek már a peren kívüli egyezségi tárgyalásaikra utaltak, és az alperes részletfizetés engedélyezési kérelmet is előterjesztett. Az ezt követően megtartott újabb tárgyalási határnapon az alperes nyilatkozata szerint nem vitatta a kereseti kérelmet, csak részletfizetés iránti kérelemmel élt.

Az elsőfokú bíróság az ilyen előzmények után meghozott ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg felperesnek 2.000.000 EUR-t és ennek 2008. február 26. napjától 2008. augusztus 25. napjáig számított ügyleti kamatát, azaz 54.357,33 EUR-t, valamint 2.000.000 EUR tőkeösszeg után 2008. augusztus 26. napjától a kifizetésig számított évi, a késedelembe esés napján érvényes EURIBOR + 3%, azaz 8,16% késedelmi kamatát. Kötelezte arra is az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 5.000 EUR-t és ez után 2008. február 28. napjától a kifizetésig évi, a 2008. február 25. napján érvényes EURIBOR + 3%, azaz 7,376% késedelmi kamatát. Kötelezte továbbá alperest, fizessen meg felperesnek 4.206.610 forint perköltséget. Megállapította, hogy az állam visel 137.463 forint fordítói díjat. Az alperes részletfizetés iránti kérelmét elutasította. Megállapította, hogy az ítélet előzetesen végrehajtható.

Ítéletének indokolásában rámutatott a peres felek között 2008. február 20. napján létrejött szerződés 23. pontjában foglaltak alapján, hogy a hitelező rendelkezése alapján a szerződésből fakadó vagy azzal kapcsolatos bármely jogvita esetén jogosult volt a pernek a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező magyar bíróság előtti megindítására, így az alperes választott bírósági kifogását nem tartotta megalapozottnak. Utalt arra, hogy kötelező egyeztetés elmulasztásának a per jelenlegi szakaszában már nincs jelentősége, mivel a Pp. 157. § a) pontja alkalmazásának a Pp. 130. § (1) bekezdés a-h) pontjaira figyelemmel nem volt helye, ezért az elsőfokú bíróság a pert érdemben bírálta el. Ennek során tényként állapította meg, hogy a peres felek 2008. február 20. napján kölcsönszerződést kötöttek, a Ptk. 523. § (1) bekezdése szerint a lehívási értesítők alapján az alperes 2008. február 21. napján átvette az összeget, a kölcsönszerződés 5.a. pontja szerint azonban 2008. augusztus 25. napján, a lejárat időpontjában azt nem fizette vissza. Rámutatott, hogy az alperes módosított tényelőadásában nem vitatta a tartozását, sem annak összegét, csak a tartozás jogcímét. E körben a csatolt kölcsönszerződés, lehívási értesítő és felperesnek az alperes által kétségbe nem vont tényelőadása alapján megállapította a Pp. 163. § (2) bekezdésére tekintettel, hogy a felek között kölcsönszerződés jött létre, és kölcsön jogcímén köteles alperes a visszafizetésre. A kölcsönszerződésben rögzített kamatmérték alapján a szerződés 7.1. és 7.4. pontja, valamint a Ptk. 301/A. § szerint rendelkezett a kamatokról, míg a kölcsönszerződés 12. pontja alapján az 5.000 EUR költség megfizetéséről a Ptk. 198. § (1) bekezdésére is tekintettel, mely kötelezettséget a szerződés 7.4. pontja szerinti késedelmi kamat terhelte. Az alperes részletfizetés iránti kérelmét nem tartotta megalapozottnak a Pp. 217. § (3) bekezdése alapján. Kifejtette, hogy a tárgyalás berekesztésekor a felek már peren kívül egyezséget kötöttek a részletekben történő teljesítésre, amelynek kapcsán a felperes úgy nyilatkozott, hogy már az abban foglalt első részletet sem fizette meg az alperes

határidőben, mely tényállítást alperes nem vitatott. Tekintettel arra, hogy a visszafizetési határidő 2008. augusztus 25-én lejárt, valamint az alperes által nem vitatottan a peren kívüli egyezségben foglalt első teljesítési határidő is eltelt, továbbá a részletfizetés engedélyezésére alperes érdemi indokkal nem szolgált, a bíróság a kérelmet elutasította. A Pp. 231. § d) pontja alapján rendelkezett az előzetes végrehajthatóságról. A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján határozott, amelyben a lerótt kereseti illetéket és a felperest képviselő ügyvéd díját, valamint a fordítói díjelőleget számolta el. Az állam által előlegezett fordítási díjak viseléséről a Pp. 6. §, 78. § (4) bekezdés, 75. § (1) bekezdés alapján rendelkezett.

Az első fokú ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen a Pp. 251. § (1) bekezdése alapján a per megszüntetését és az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan a Pp. 252. § (2) bekezdés alapján az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Álláspontja szerint a szerződés 23.1. pontjában szereplő választott bírói kikötés érvényes az 1994. évi LXXI. törvény előírásainak megfelelő, így a törvény 8. §-a alapján is kérte a per megszüntetését, figyelemmel a Pp. 157. § és 130.§-aira is. A választott bírósági eljárás lefolytatását indokoló körülménynek tartotta, hogy a szerződés 20. pontja az angol nyelv alkalmazását, és a szerződés angol nyelvű változatát tekinti érvényesnek. Sérelmezte, hogy az eljárás szabálytalanságával kapcsolatos kifogásait az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe és nem is indokolta.

Fenntartotta, hogy a kereset nem került alperes részére megküldésre, az iratokból megállapíthatóan a megrendelt fordítás ezen iratra nem terjedt ki, így megítélése szerint a megküldött magyar nyelvű kereset folytán az alperes az őt megillető anyanyelv használati jogát nem tudta érvényesíteni. Kifogásolta továbbra is, hogy a jegyzőkönyv elektronikus úton való megküldése iránti igényét sem teljesítette az elsőfokú bíróság, továbbá az általa kérelmezett határidőt a csatolt iratokra vonatkozóan nem biztosította. A szerződés egyszerű magyar fordítását is vitatta, szükségesnek tartotta a hiteles magyar fordítást. Utalt arra, hogy a kölcsönszerződés visszafizetésre vonatkozó része nem kizárólagos és kötelező érvényű rendelkezést tartalmaz, hanem többféle alternatív lehetőséget, azaz vagylagos szolgáltatásokat. A kamatszámításra vonatkozóan arra hivatkozott, hogy a kölcsön lejárat a szerződés szerint további hat hónappal meghosszabbító volt, mely lehetőséggel alperes élt. Kiemelte, hogy bár a perben megtartott első tárgyaláson a követelés összegszerűségét, a tartozás fennállása és a lejárat esedékességi időpontja körében a keresetet elismerte, melynek indoka a felek közötti egyeztető tárgyalás volt, azonban a teljesítés módjával, a követelés jogcímével kapcsolatban tett korábbi nyilatkozatait nem vonta vissza, ezért kifogásolta, hogy a bíróság mégsem tette vizsgálat tárgyává a szerződés alternatív visszafizetési lehetőségekkel foglalkozó rendelkezéseit. Miután részletfizetési kérelme a szerződés 5/d. pontjában foglalt továbbértékesítési lehetőségen, valamint az ezzel kapcsolatban folytatott egyeztető tárgyalásokon alapul, így a részletfizetés iránti kérelmének elutasítását teljes mértékben indokolatlannak tartotta. A Pp. 80. § (1) bekezdés alkalmazhatósága miatt a felperest kérte a perköltségben marasztalni.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta, annak megalapozottsága folytán. Kiemelte, hogy a keresetlevele olasz fordítását csatolta, az ily módon külön bíróság általi fordíttatás nélkül került kézbesítésre. A kézbesítő olasz hatóság hivatalos tájékoztatása szerint pedig az iratok, így a lefordított keresetlevél is kézbesítésre kerültek az alperes részére, amelynek ellenkezőjét az alperes nem bizonyította. A szerződés 23.1. és 23.2. pontjai alapján utalt a felperes mint hitelező választási lehetőségére, amely alapján polgári peres úton érvényesítette követelését, figyelemmel arra is, hogy a 23.1. pontban írt választottbírói kikötés érvénytelen. Álláspontja szerint lényeges eljárási szabálysértés nem áll fenn, míg a kereset érdemében az alperesi nyilatkozatok tartalom szerinti értékelésével az elsőfokú bíróság helytálló döntést hozott. A részletfizetés engedélyezésének elutasítása körében hivatkozott a felperes méltányos érdekére, az évekkel ezelőtt lejárt követelésre, a teljesítés hiányára, külföldi végrehajtás szükségességére. Rámutatott, hogy az alperes a perre okot adott, a perköltség viselése alól nem mentesülhet.

A fellebbezés nem alapos.

A Pp.256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján a (3) bekezdésre is figyelemmel, miután a felek nem kérték tárgyalás tartását a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a per megszüntetésének törvényi feltételei nem állnak fenn. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel kiemeli a másodfokú bíróság, hogy a peres felek között létrejött szerződés 23.2. pontja a 23.1. szakaszban tett választott bírói kikötés mellett a hitelező rendelkezési jogosultságaként szabályozza a magyar bíróság előtti igényérvényesítés lehetőségét a szerződésből eredő vagy azzal kapcsolatos jogvita esetére. A felperes mint hitelező akkor, amikor a keresetét a magyar bíróság előtt benyújtotta, ezen szerződésben rögzített jogosultságával élt.

A rendelkezésre álló iratokból megállapíthatóan az elsőfokú bíróság olyan lényeges eljárási szabályt nem sértett, amely miatt a tárgyalás megismétlése, kiegészítése lenne szükséges. Az iratokból megállapíthatóan a keresetlevél olasz nyelvre fordítását elvégezte és csatolta a felperes. Az elsőfokú bíróság ennek folytán a keresetlevél hivatalos fordítását az OFFI-tól nem rendelte meg. Az iratokból ugyanakkor az is megállapítható, hogy a keresetlevélnek és mellékleteinek, valamint a tárgyalásra történő idézésnek az alperes részére való kézbesítése az 1393/2007. EK rendelet alapján történt meg. A kézbesítendő iratok között volt a keresetlevél magyar nyelvű példányán túlmenően a felperes által rendelkezésre bocsátott olasz nyelvre fordított keresetlevél is, amely így kézbesítésre került az alperesnek. A bírósági meghagyással szemben ellentmondást és egyúttal igazolási kérelmet az alperes által meghatalmazott magyar jogi képviselő, ügyvéd terjesztette elő, ezt követően alperes képviselőjében magyar ügyvéd járt el a per során.

Mindebből következően a Pp. 6. §-ában rögzített anyanyelv használat jogának sérelmét a másodfokú bíróság nem látta fennállónak. Az alperesi jogi képviselő az ellentmondás folytán kitűzött tárgyalásokon részt vett, így ezzel kapcsolatban a jegyzőkönyv elektronikus úton történő esetleges megküldésének hiánya nem olyan eljárási szabálysértés, ami az érdemi döntésre kihatott volna, illetőleg a tárgyalás megismétlését tenné szükségessé. Az alperesi jogi képviselő a megbízás létrejöttével pedig az eljárás irataiba betekinthezett, az alperes részére a megbízást megelőzően szabályszerűen kézbesített iratokat az alperesnek kellett a jogi képviselője rendelkezésére bocsátania, e körben a bíróságnak eljárási kötelezettségeként kézbesítési kötelezettsége nem állt fenn. Mindezek kiemelésével a másodfokú bíróság a Pp. 97.§ szerinti kézbesítési szabály megsértése hiányában a Pp. 252. § (2) bekezdés alkalmazására alapot nem látott.

A Pp. 163. § (2) bekezdése kimondja, hogy a bíróság az ellenfél beismerése, mindkét fél egyező, vagy az egyik félnek az ellenfél által bírói felhívás ellenére kétségbe nem vont előadása folytán valónak fogadhat el tényeket, ha azok tekintetében kételye nem merül fel.

Az elsőfokú eljárás iratiból megállapíthatóan a bírósági meghagyással szembeni ellentmondás folytán kitűzött 2012. február 28. napját tartott tárgyaláson az alperes részéről részletes ellenkérelem került benyújtásra, amely tartalmában lényegében megegyezik az ellentmondásba foglaltakkal, azonban a tárgyaláson az alperesi képviselő akként nyilatkozott, miszerint nem vitatja a 2.000.000 EUR-t megkapta az alperes, továbbá hogy azt vissza kell fizetni. A kereset elutasítását azért kérte, mert álláspontja szerint nem kölcsön címén került átadásra az összeg, hanem egy megghiúsult együttműködési megállapodás keretében. Nyilatkozata szerint tisztában van azzal, hogy az együttműködési megállapodás alapján is vissza kell fizetnie, de úgy gondolja, hogy egyezség keretében részletfizetésben meg tudnának a felek állapodni. Ugyancsak ezen a tárgyaláson alperesi jogi képviselő akként nyilatkozott, hogy a késedelmi kamat mértékét és a késedelembe esés időpontját nem vitatja a kereseti kérelem tekintetében. Egyúttal részletfizetés iránti kérelmet terjesztett elő. Az elsőfokú bíróság e tárgyalást elhalasztotta és új tárgyalási időpontot tűzött ki. Itt jegyzi meg a másodfokú bíróság, hogy a 7. sorszámú jegyzőkönyvben rögzítettek szerint az alperes a 2012. február 28. napján tartott tárgyaláson kért határidőt a felperes előkészítő iratára történő nyilatkozattételre, amely miután e tárgyalás elhalasztásra került, így az alperesi képviselőnek elegendő idő állt rendelkezésre a következő, 2012. március 20. napján tartott tárgyalásig, így e körben az alperesnek az eljárási kifogása sem volt megalapozott. A 2012. március 20. napján tartott tárgyaláson az alperes jogi képviselője kifejezetten olyan nyilatkozatot tett a 8. sorszámú jegyzőkönyvben rögzítettek szerint, hogy semmi előadni valója nincs, az eddigieket fenntartja, tehát nem vitatja a kereseti kérelmet, csak részletfizetés iránti kérelmet terjeszt elő. Az alperes ezen nyilatkozataiból következően az alperes a keresetet elismerte, kizárólag részletfizetés iránti kérelmet terjesztett elő. A részletfizetés iránti kérelem előterjesztése, annak részletes megjelölése, ezen belül, hogy milyen módon, mely időpontokban, milyen összeget kíván visszafizetni az

alperes, önmagában azt támasztja alá, hogy az alperes a követelést, és így tartozása fennállását elismerte. Alperes részéről a részletfizetés iránti kérelem előterjesztését követően, a 8. sorszámú jegyzőkönyvben rögzített nyilatkozatra is figyelemmel, olyan egyéb nyilatkozat, tényelőadás nem történt, amely tekintetében ezen elismerő nyilatkozat vonatkozásában kételye merülhetett volna fel a bíróságnak. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan, az alperes elismerése alapján hozta meg érdemi döntését. Az alperes tartozáselismerése folytán annak ügydöntő jelentősége a jelen jogvita elbírálásában nem volt, hogy az alperes kölcsön, vagy milyen egyéb jogcímen köteles visszafizetni az általa elismert összeget. Ebből következően az alperesnek a szerződés értelmezésével kapcsolatos jogi okfejtésének ügydöntő jelentősége a fellebbezési eljárásban már nem lehetett, figyelemmel arra, hogy a Pp. 235. § (1) bekezdés alapján a jelen másodfokú eljárásban új tény, bizonyíték előadásának sem volt már helye. Ugyancsak az alperes elismerő nyilatkozata következtében a felek között létrejött szerződés hiteles magyar fordításának szükségessége, annak indokoltsága sem merülhetett fel, egyébként pedig e körben a felperes alappal hivatkozott arra, hogy ténylegesen nem a fordítási kérdés volt alperes által vitatott, hanem magának a szerződés egyes rendelkezéseinek az értelmezése, amely a fordítástól független volt. Mindezek kifejtése mellett az elsőfokú bíróság az alperes elismerésére tekintettel helytállóan marasztalta kereset szerint az alperest.

Az alperes részletfizetés iránti kérelmét is megalapozottan utasította el az elsőfokú bíróság. A Pp. 217. § (3) bekezdése szerint a bíróság mérlegelési jogkörébe tartozik a részletekben történő teljesítés elrendelése. A felperes ellenezte a részletfizetés teljesítését. A rendelkezésre álló adatok alapján az alperes az általa elismert tartozását nem teljesítette, olyan nyilatkozatot nem tett, illetőleg cselekményt nem végzett, amely arra utalt volna, hogy a teljesítési szándéka valóban fennáll. A peres felek között egyezségi tárgyalások is folytak, és a felperes előadása szerint ez sem teljesült. Arra adat nincs, hogy bármilyen összeget az alperes megkísérelt volna a felperes részére teljesíteni. Figyelemmel arra, hogy mindkét peres fél gazdálkodó szervezet, és alperes teljesítési készsége sem igazolt, illetőleg nem állapítható meg, ezért a 2008. évtől fennálló tartozás részletekben történő teljesítésére a másodfokú bíróság sem látott lehetőséget.

Az elsőfokú bíróság a perköltség viseléséről is helytállóan, a Pp. 78. § (1) bekezdés megfelelő alkalmazásával döntött. Az alperes által hivatkozott Pp. 80. § (1) bekezdés alkalmazásának törvényi feltétele nem állt fenn. Az alperes a perre okot adott, hiszen az általa nem vitatott tartozását nem fizette meg a felperes perindítását követően sem, és az sem volt megállapítható, hogy az első tárgyaláson azonnal elismerte volna a követelést, hiszen az első tárgyalásnak az a tárgyalás tekintendő, amelyen a bírósági meghagyás kibocsátásra került, és még ezt követően az ellentmondás folytán kitűzött első tárgyaláson is a kereset elutasítását kérte az egyezségi tárgyalásokra figyelemmel. Mindezek alapján az általános perköltség viselési szabály volt kizárólag alkalmazható, mely szerint a pernyertes fél, a felperes költségeinek megfizetésére az alperes köteles.

A kifejtettek értelmében a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 256/A. § (6) bekezdés alapján alkalmazandó Pp. 253. § (2) bekezdés szerint helybenhagyta.

A fellebbezés eredménytelen volt, így az alperes a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján köteles a felperesnek a fellebbezési eljárásban felmerült költségének a megfizetésére. A felperesnél költségként az ügyvédi díj merült fel, amelyet a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5), (6) bekezdés, 4/A. § (1) bekezdés alapján állapított meg a másodfokú bíróság. A magas fellebbezési pertárgyértékhez képest kifejtett ügyvédi tevékenységre, amely egy ellenkérelemben mutatkozott meg, továbbá a fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálásra figyelemmel alacsonyabb összegben határozta meg az ügyvédi díjat a másodfokú bíróság.

Budapest, 2012. október 16.

Dr. Németh László sk.
a tanács elnöke

. Merőtey Anikó sk.. Magosi Szilvia sk.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

ódi Zsuzsanna
írnok